Агата Крісті

Таємниця Іспанської Шалі

Оповідання

Містер Іствуд глянув на стелю. Потім подивився на підлогу. Від підлоги його погляд почав повільну мандрівку вгору по стіні. Потім, зробивши над собою зусилля, містер Іствуд знову зосередився на друкарській машинці, що стояла перед ним.

Дівочу білість аркуша паперу порушував заголовок, віддрукований великими літерами.

"Таємниця другого огірка" — провіщав він. Цікавий заголовок. Ентоні Іствуд відчув, що будь-хто, прочитавши цей заголовок, буде заінтригований і зацікавлений. "Таємниця другого огірка", — скажуть люди. — Про що б це могло бути? Огірок? Другий огірок? Треба обов'язково прочитати. Й те, з якою гідною подиву легкістю цей майстер детективного роману розвив захоплюючий сюжет навколо простого овоча, приведе їх у захоплення.

Усе це добре. Ентоні Іствуд не згірш од інших знав, яким має бути роман, але справа була в тім, що він якось не міг вхопитися за нього. Дві важливі частини роману — це заголовок і сюжет, решта — чорнова робота; іноді заголовок сам приводив до сюжету, і тоді все йшло легко, але в цьому випадку заголовок вже давно прикрашав початок сторінки, а сюжет ніяк не хотів з'являтись.

Знову погляд Ентоні Іствуд шукав натхнення на стелі, підлозі й на шпалерах, але нічого не допомагало.

— Я назву героїню Сонею, — сказав Ентоні, намагаючись надихнути себе. — Соня, а можливо, Долорес — у неї буде шкіра кольору слонової кістки, тільки не хворобливого відтінку, і очі, як два глибоких ставки. Героя зватимуть Джордж, а може, Джон — коротке і типово англійське ім'я. Потім садівник — напевно доведеться увести садівника, треба ж якось підключити сюди цей бісів огірок, — садівник може бути шотландцем і смішно скаржитиметься на ранні морози.

Цей метод інколи спрацьовував, та цього ранку чомусь не приніс результатів.

Хоч Ентоні ясно бачив Соню, і Джорджа, і кумедного садівника, вони не виказували анінаименшого бажання стати активними і почати діяти.

— — Можна, звичайно, взяти банан, — з відчаєм подумав Ентоні. — Або салат, чи брюссельську капусту — от брюссельська капуста начеб нічого. Насправді це криптограма, означає Брюссель — викрадені сертифікати — зловісний бельгійський барон.

На мить, здавалось, сяйнув промінчик світла, але одразу ж згас. Бельгійський барон не хотів матеріалізуватись, до того ж Ентоні раптом згадав про несумісність ранніх морозів і огірків, що загубило смішні зауваження шотландського садівника.

— От лиха година, — сказав містер Іствуд.

Він підвівся і узяв "Дейлі Мейл". Існувала можливість, що когось вбили за обставин, які могли надихнути страждаючого письменника. Але ранкові новини стосувались в основному політики і зарубіжних країн. Містер Іствуд з огидою відшпурнув газету.

Потім, узявши з столу якийсь роман, він заплющив очі й тицьнув пальцем в сторінку. Слово, обране долею, було "вівці". Тієї ж миті з надзвичайною блискучістю уся історія розгорнулась у думці Іствуда.

Вродлива дівчина — її коханий загинув на війні, і в неї помутився розум — пасе овець у горах Шотландії — містичні зустрічі з мертвим коханим, фінальна ефектна сцена — вівці при місячному світлі, як на академічній картині, з дівчиною, яка лежить мертва на снігу, і два ланцюжки слідів...

Історія була чудова. Ентоні зітхнув і скрушно схитнувши головою, відкинув її.

Він прекрасно знав, що така історія не потрібна його видавцю, якою б чудовою вона не була. Те, що він хотів і на чому наполягав (і до речі, за що добре платив), була історія про таємничих брюнеток, заколотих ударом у серце, несправедливо запідозрених молодих героїв і раптову розгадку /таємниці.

— А, чорти б побрали цей телефон.

Він сердито підійшов до телефону і зняв трубку. За останній час телефон дзвонив уже двічі — один раз помилились номером, а один раз його підчепила на обід якась дама з вищого світу, яку він терпіти не міг, але проти якої не можна було встояти.

— Алло! — проревів він у трубку. Йому відповів жіночий голос, м'який, ласкавий, з ледь помітним іноземним акцентом.

— Це ти, любий? — промовив голос.

— Ну не знаю, — обережно сказав містер Іствуд. — А хто говорить?

— Це ж я, Кармен. Послухай, любий. Мене переслідують — я У небезпеці — ти повинен прийти негайно. Це питання життя і смерті.

— Перепрошую, — ввічливо сказав містер Іствуд. — Боюся, ви потрапили не...

Вона не дала йому договорити:р— Вони ідуть. Якщо вони дізнаються, що я роблю, вони уб'ють мене. Не кидай мене. Приходь зараз же. Якщо ти не прийдеш, я загину. Ти знаєш адресу: 320, Керк-стріт. Пароль — огірок...

Він почув, як слабо клацнуло — на іншому кінці повісили трубку. Містер Іствуд, досить здивований, підійшов до своєї табакерки і акуратно набив люльку.

— Певно, — розмірковував він, — це був якийсь дивний трюк моєї підсвідомості.

Не може бути, щоб вона сказала "огірок".

Він почав нерішуче походжати по кімнаті.

— 320, Керк-стріт. Цікаво, в чім там річ? Вона чекатиме появи іншої людини. А я їй так і не пояснив. 320, Керк-стріт. Пароль "огірок" — о, неможливо, безглуздо — галюцинація перевтомленого мозку.

Він зле поглянув на машинку.

— На біса ти мені здалася, хотілося б мені знати? Весь ранок я тупився на тебе, і ніякого пуття. Письменник повинен шукати сюжети в житті — в житті, чуєш? Зараз я цим і займуся.

Він насунув на голову шапку, з любов'ю подивився на свою безцінну колекцію старої емалі і вийшов з квартири.

Керк-стріт, як знає більшість лондонців, — це довга безладна вулиця, зайнята в основному антикварними крамницями, де вам пропонують різні сумнівні товари за високі ціни. У крамницях там продавались стара бронза, скло, уцінена одіж.

№ 320 займався продажем старого скла. Крамниця була переповнена найрізноманітнішими скляними виробами. Ентоні обережно рушив центральним проходом, лообіч якого стояли келихи для вина, а над головою погойдувались і побрязкували люстри і канделябри.

У кінці крамниці сиділа досить літня жінка. У неї були вусики, яким позаздрив би будь-який студент передостаннього курсу, і агресивний вигляд.

Вона поглянула на Ентоні й сказала суворим голосом:р— Ну?

Ентоні був вразливим молодим чоловіком. Він одразу ж спитав про ціну склянок для кларета.

— Півдюжини — 45 шилінгів.

— О, сказав Ентоні. — Симпатичні, правда? А скільки ось ці?

— Чудесні речі, старий Уотерфорд. Віддам вам пару за 18 гіней.

Містер їству д відчув, що залазить все далі у трясовину. За хвилину він, загіпнотизований поглядом старої, купить-таки щось. І все ж він не міг примусити себе вийти з крамниці.

— А ось це? — запитав він, вказуючи на канделябр.

— 35 гіней.

— А! — з жалем сказав містер Іствуд. — Це більше, ніж я можу собі дозволити.

— Що вам потрібно? — запитала літня дама. — Щось для весільного подарунка?

— От-от, — вхопився Ентоні за підказку. — Так важко підібрати щось підходяще.

— Ну, — сказала дама, впевнено підводячись, — добре старе скло згодиться всім.

У мене тут є пара старих карафок, а ось чудовий лікерний набір, ідеальний подарунок для нареченої.

Не будучи жінкою, Ентоні був незнайомий з тонким мистецтвом, як піти з крамниці без покупки.

— Я візьму лікерний набір, — похмуро сказав він. Набір був менший од інших речей розмірами. Його жахала можливість одержати канделябр.

З гіркотою в серці він заплатив за покупку. І потім, коли стара дама загортала згорток, до нього раптом повернулася сміливість.

— Огірок, — твердо і чітко вимовив він. Стара різко зупинилась посеред обгорткових маніпуляцій:р— Га? Що ви сказали?

— Нічого, — спішно збрехав Ентоні.

— О! Мені здалося, ви сказали "огірок".

— І сказав, — з викликом заявив Ентоні.

— Ну, — покартала його стара дама, — чого ж ви одразу так і не сказали? Тільки час марно забрали. Он у ті двері і вгору по сходах. Вона на вас чекає.

Наче уві сні, Ентоні пройшов у вказані двері і піднявся по брудних сходах. На площадці через прочинені двері було видно крихітну вітальню.

У кріслі, втупившись на двері з вичікувальним виразом на обличчі, сиділа дівчина.

І яка дівчина! Саме про таку шкіру обличчя слонової кістки так часто писав Ентоні. А її очі! Які очі! Вона була не англійка, це було видно з першого погляду. В ній відчувалась іноземна екзотика, яка впадала у вічі навіть в дорогій простоті її плаття.

Ентоні ніяково зупинився у дверях. Настала хвилина пояснення. Але дівчина підскочила і кинулась до нього.

— Ти прийшов! — скрикнула вона. — Ти прийшов. Хвала Богу!

Ентоні, який не звик втрачати можливості, палко зголосився. Нарешті вона відсахнулась і з чарівливою боязкістю зазирнула йому в обличчя.

— Я б і не впізнала тебе, — заявила вона. — Правда.

— Хіба? — ледь посміхнувся Ентоні.

— Так, навіть твої очі здаються іншими, і ти удесятеро гарніший, ніж я думала.

Я можу поцілувати тебе знов?

— Звісно, можеш, — сердечно сказав Ентоні. — Скільки хочеш.

Настала вельми приємна інтерлюдія.

"Цікаво, хто ж я такий? — думав Ентоні. — Сподіваюсь, що справжній Він не з'явиться. Яка вона дивовижна".

Раптом дівчина відсахнулась від нього з жахом на обличчі:р— За тобою не стежили?

— Ні.

— Але вони дуже підступні. Ти не знаєш їх так, як я. Борис — сущий диявол.

— Заради тебе я невдовзі розберусь з Борисом.

— Ти лев — справжній лев. А вони canaille — усі! Послухай, ЦЕ знаходиться у мене. Вони б убили мене, якби узнали. Я боялась, я не знала, що робити, а потім згадала про тебе... Тихше, що це?

Знизу, з крамниці, долинув якийсь звук. Порухом показавши йому залишитись на місці, дівчина навпочіпки вийшла на площадку. Повернулася вона зблідла.

— Це поліція. Вони йдуть сюди. У тебе є ніж? Револьвер? Що?

— Люба моя, чи не думаєш ти, що я збираюсь вбити поліцейського?

— Та ти божевільний, божевільний! Вони схоплять тебе і підвісять за шию, поки ти не помреш.

— Вони — що? — сказав містер Іствуд з неприємним відчуттям у ділянці хребта.

Наступної хвилини до кімнати увійшли двоє. Вони були у цивільному одязі, але їх виказувала постава. Менший з двох, низенький темноволосий чоловік з спокійними сірими очима, заговорив.

— Конрад Флекман, — сказав він, — ви заарештовані за звинуваченням в убивстві Анни Розенборг.

З вуст дівчини зірвався приглушений викрик. Ентоні, спокійно посміхаючись, ступив уперед.

— Ви помиляєтесь, офіцере. Мене звуть Ентоні Іствуд.

Схоже було, що ця заява не справила на двох сищиків ніякого враження.

— Потім розберемося, — сказав один з них, той, який досі мовчав. — А поки пройдімо.

— Конрад! — закричала дівчина. — Конрад, не дай їм забрати тебе.

Ентоні подивився на детективів:р— Ви, може, дозволите мені попрощатися з молодою леді?

Проявивши несподівану делікатність, двоє чоловіків рушили до дверей. Ентоні повів дівчину в куток до вікна й заговорив неголосно і швидко:р— Послухай, я сказав правду. Я не Конрад Флекман. Коли ти телефонувала сьогодні вранці, ти потрапила не туди. Мене звуть Ентоні Іствуд. Я прийшов на твій поклик, бо... коротше, я прийшов.

Вона недовірливо уп'ялась на нього:р— Ти не Конрад Флекман?

— Ні.

— О! — скрикнула вона. — А я тебе поцілувала!

— Це нічого, — запевнив її містер Іствуд. — Колись це практикувалось у древніх християн. Розумна річ. Тепер послухай мене. Я зараз піду з цими людьми. Я швидко доведу їм, хто я є. Тим часом вони тебе не чіпатимуть, і ти зможеш попередити свого дорогоцінного Конрада.

Вона винагородила його захопленим поглядом, посміхаючись крізь сльози.

— Я не забуду, ні, я не забуду.

— Тоді добре. До побачення. Послухай...

— Так?

— Коли ми вже заговорили про древніх християн, ще один не зашкодить, адже так?

Вона оповила руками його шию. її вуста доторкнулись до його вуст.

— Ти мені подобаєшся, так, ти мені подобаєшся. Ти запам'ятаєш це, щоб не трапилось, так?

Ентоні неохоче вивільнився і пішов до сищиків:р— Я готовий. Ви не збираєтесь затримувати леді, я гадаю?

— Ні, сер, — ввічливо сказав низенький.

"У Скотленд-Ярді працюють порядні люди", — подумав Ентоні, опускаючись за ними вузькими сходами.

Старої жінки у крамниці не було видно, та Ентоні вловив з-за задніх дверей важке дихання і здогадався, що вона стояла там, обережно спостерігаючи за тим, що відбувалось.

Залишивши позаду запустіння Керк-стріт, Ентоні глибоко зітхнув і звернувся до того з детективів, який був трохи нижчий.

— Послухайте, інспекторе, адже ви інспектор, я гадаю?

— Так, сер. Інспектор Веррол. Це сержант Картер.

— Ну що ж, інспекторе Веррол, прийшов час поговорити серйозно і послухати теж.

Я не Конрад. Як там його. Мене звуть Ентоні Іствуд, як я й сказав вам, і за фахом я письменник. Якщо ви пройдете зі мною у мою квартиру, я думаю, що зможу довести вам це.

Схоже було, що спокійна мова Ентоні справила враження на детективів. На обличчі Веррола вперше з'явився сумнів.

Картера було явно важче переконати.

— Можливо, — посміхнувся він. — Але ж молода леді зверталась до вас "Конрад".

— А! Це інша справа. Повинен признатись, вам обом, що з певних причин я назвався цій леді Конрадом. Особиста справа, бачте.

— Правдоподібна історія, чи не так? — зазначив Картер. — Ні, сер, ходімте з нами. Джо, зупини таксі.

Таксі, що проїжджало мимо, зупинилось, і троє чоловіків сіли в нього. Ентоні зробив останню спробу, звертаючись до Веррола, якого було, гадав він, легше переконати.

— Послухайте, дорогий інспекторе, вам нічого не варто заїхати у мою квартиру і переконатись, що я кажу правду. Ви навіть можете не відпускати таксі — от щедра пропозиція!

Веррол уважно оглянув, його.

— Гаразд, — сказав він. — Як не дивно, мені здається, що ви кажете правду. Ми не хочемо знеславити себе на весь участок, заарештувавши не ту людину. Ваша адреса?

— 48, Бренденбург-Мсншенс.

Веррол нахилився уперед і прокричав шоферові адресу. Всі троє сиділи мовчки, поки не приїхали; Картер вийшов з така, і Веррол знаком наказав Ентоні йти за ним.

— Не будемо зчиняти галас, — оголосив він, вилазячи. — Ми вдамо, наче містер Іствуд приводить у гості друзів.

Ентоні прийняв пропозицію з вдячністю: його думка про Відділ розслідування злочинів з кожною хвилиною ставала все позитивнішою.

У вестибюлі їм пощастило — вони зустріли Роджерса, брамника. Ентоні зупинився.

— А! Добрий вечір, Роджерсе, — недбало зауважив він.

— Вечір добрий, містер Іствуд, — з повагою відповів брамник.

Він добре ставився до Ентоні, який подавав більш скнаристим сусідам приклад щедрості.

Ентоні відчинив двері своїм ключем.

Друкарська машинка стояла, як він її і залишив. Картер підійшов до столу і прочитав заголовок на папері.

— "Таємниця другого огірка"? — оголосив він похмурим голосом.

— Мій роман, — недбало пояснив Ентоні.

— Ще один непоганий доказ, сер, — сказав Веррол, хитнувши головою. — До речі, про що це? В чому полягає таємниця другого огірка?

— В тім-то й річ, — сказав Ентоні. — За всією цією історією стоїть саме другий огірок.

Картер пильно поглянув на нього. Раптом він похитав головою і багатозначно постукав по лобі.

— Схибнувся, бідолаха, — промимрив він убік, але досить голосно.

— А тепер, джентльмени, — весело сказав містер Іствуд, — до діла. Ось листи, адресовані мені, моя банківська книжка, листування з видавцями. Що іще вам треба?

Веррол оглянув папери, які Ентоні сунув йому в руки.

— Щодо мене, сер, — сказав він шанобливо, — більше нічого не треба. Я задоволений. Але я не можу взяти на себе всю відповідальність і відпустити вас. Бачте, хоч ви й правда багато років проживаєте тут як містер Іствуд, все ж не виключена можливість, що Конрад Флекман і

Ентоні Іствуд — одна й та ж особа. Я повинен провести ретельний обшук квартири, зняти ваші відбитки пальців і зателефонувати в участок. Може, ви пройдете в ту маленьку кімнатку з Картером, сер, поки я займуся ділом?

— Будь ласка, — неохоче сказав Ентоні. — А навпаки, мабуть, не можна?

— Тобто?

— Що коли ви, я і пара віскі з содовою засядемо у дальню кімнату, поки ваш друг сержант займеться ретельним обшуком?

Вони залишили Картера, який оглядав з діловою проворністю вміст письмового столу. Виходячи з кімнати, вони почули, як він зняв трубку і замовив Скотленд-Ярд.

— Все не так вже погано, — сказав Ентоні, який, обслуживши інспектора Веррола, всівся поруч і поставив поряд віскі з содовою. — Мені випити першому, щоб ви переконались, що віскі не отруєне?

Інспектор усміхнувся.

— Неприємно, згоден, — зазначив він. — Але ми дещо тямимо у нашій професії. Я одразу зрозумів, що ми помилились. Та, звісно, доводиться дотримувати формальностей.

— Певна річ, — з жалем сказав Ентоні. — Хоч сержант, здається, не поспішає пом'якшувати?

— А, сержант Картер хороша людина. Його не так легко провести.

— Я помітив, — сказав Ентоні. — До речі, інспекторе, — додав він, — ви не заперечуватимете проти того, щоб розповісти дещо про мене?

— Яким чином, сер?

— Ну хіба ви не бачите, що мене з'їдає цікавість? Хто така Анна Розенборг і чому я убив її?

— Ви прочитаєте про це у завтрашніх газетах, сер.

— "Завтра ляжуть на мене вчорашні десять тисяч років", — процитував Ентоні. — Серйозно, я вважаю, ви цілком можете задовольнити мій законний інтерес, інспекторе. Відкиньте вашу офіційну стриманість і розкажіть мені все.

— Ну, сер, Анна Розенборг була за національністю німкенею і жила в Хемпстеді.

Не маючи видимого джерела доходів, вона щорік ставала багатшою. Якийсь час, — провадив Веррол, — вона торгувала старим одягом...

Років десять тому в Лондоні проживали кілька політичних біженців з Іспанії, і серед них якийсь дон Фернандо Феррарес з молодою дружиною і дитиною. Вони були дуже бідні, і дружина хворіла. Анна Розенборг прийшла до них на квартиру і запитала, чи нема у них чогось на спродаж? Дона Фернандо не було вдома, і його дружина вирішила розстатися з дуже гарною іспанською шаллю, чудово вигаптуваною, одним з останніх подарунків чоловіка перед втечею з Іспанії.

Коли дон Фернандо повернувся і дізнавсь, що шаль продано, його охопила лють, і він марно спробував повернути її. Коли нарешті йому вдалося знайти купувальницю, вона сказала, що продала шаль невідомій жінці. Дон Фернандо був у розпачі. Через два місяці потому він був заколотий ножем на вулиці й помер від ран. З цього часу Анна

Розенборг стала просто підозріло багатою. За наступні роки її будинок у Хемпстеді піддавався пограбуванню щонайменше вісім разів. Чотири спроби були невдалими, і злодії не забрали нічого, в інших чотирьох випадках серед викраденого була яка-небудь вигаптувана шаль.

Інспектор зупинився, потім по нетерплячому жесту Ентоні продовжував:р— Тиждень тому в нашу країну з монастиря у Франції прибула Кармен Феррарес, молода дочка дона Фернандо. Вона одразу розшукала в Хемпстеді Анну Розенборг.

Ми знаємо, що там у неї сталась гучна сварка з старою, і її останні слова перед тим, як вона пішла, були почуті однією з служниць.

"Вона ще у вас! — вигукнула вона. — Усі ці роки вона приносила вам гроші, та, заприсягаюсь, врешті-решт вона принесе нещастя. У вас нема на неї моральних прав, і настане день, коли ви пожалкуєте, що до вас потрапила Шаль Тисячі Кольорів".

Через три дні після цього Кармен Феррарес таємничим чином зникла з готелю, де вона зупинилась. В її паперах знайшли ім'я — Конрад Флекман і адресу, а також записку від якогось чоловіка, який назвався торговцем предметами старовини, де запитувалось, чи не бажає вона розстатися з однією вигаптуваною шаллю, яка має бути у неї. Адреса на записці була фальшивою.

Зрозуміло, що в центрі всієї таємниці знаходиться шаль. Вчора вранці Конрад Флекман прийшов до Анни Розенборг. Вона залишилась з ним наодинці на годину чи навіть більше, а коли він пішов, їй довелося лягти в ліжко, настільки вражена вона була цією розмовою. Але вона розпорядилась, щоб його прийняли, якщо він зайде до неї ще раз. Учора ввечері, близько 9 години, вона встала, вийшла з дому і більше не повернулась. Сьогодні вранці її знайшли в домі, де живе Конрад Флекман, убитою ножем у серце. На підлозі поряд з нею було — що ви гадаєте?

— Шаль? — зітхнув Ентоні. — Шаль Тисячі Кольорів.

— Щось страшніше. Те, що пояснило таємницю шалі та її приховану цінність...

Пробачте, здасться, це начальство.

Й справді, пролунав дзвінок. Ентоні як міг стримав нетерпіння в почав чекати повернення інспектора. Його власне становище більше не турбувало його. Варто їм зняти його відбитки пальців, і вони зрозуміють свою помилку.

А потім, можливо, подзвонить Кармсн...

Шаль Тисячі Кольорів! Яка страшна історія — якраз підходяще обрамлення для вишуканої краси дівчини.

Кармен Феррарес...

Він раптом вийшов з стану задуми. Цей інспектор явно не поспішає. Він підвівся і прочинив двері. У квартирі було напрочуд тихо.

Він пройшов у наступну кімнату. Вона була порожня, вітальня — теж. Дивовижно порожня! Вона виглядала голою і занедбаною. Господи! Його емаль, срібло!

Він вихорем помчав по квартирі. Скрізь було одне й те ж. Навкруги цілковите спустошення. Усе цінне — а Ентоні з смаком підібрав колекцію гарних дрібничок — було забрано.

Ентоні з стогоном повалився на стілець і закрив обличчя руками. Дзвінок у двері підняв його. Він прочинив двері й побачив Роджерса.

— Пробачте, сер, — сказав Роджерс. — Джентльмена вирішили, що я можу вам знадобитись.

— Джентльмени?

— Ці двоє ваших друзів, сер. Я допоміг їм спакувати речі.

— Ви запаковували речі тут? — простогнав Ентоні.

— Так, сер. Хіба це було не з вашого дозволу, сер? Високий джентльмен так розпорядився, сер, і, бачачи, що ви розмовляєте з іншим джентльменом у дальній кімнаті, я не наважився турбувати вас.

— Я не розмовляв з ним, — сказав Ентоні. — Це він розмовляв зі мною, чорти б його забрали. Роджерс кахикнув.

— Мені дуже шкода, що виникла така необхідність, сер, — промурмотів він.

— Необхідність?

— Розлучитися з вашою колекцією, сер.

— Га? О, так. Ха-ха! — він гірко розсміявся. — Вони, я гадаю, вже поїхали? Я кажу про цих моїх Друзів.

— Так, сер, вже якийсь час як поїхали. Я вклав саквояжі у таксі, високий джентльмен піднявся, і потім вони обоє побігли униз і тут же від'їхали...

Пробачте, сер, хіба щось не так?

У Роджерса були всі підстави запитувати. Глухий стогін, що вирвався у Ентоні, примусив би здогадатися кого завгодно.

Через п'ять хвилин Ентоні вже розповідав усю історію інспектору Драйверу, який сидів навпроти нього з блокнотом у руці. Суха людина інспектор Драйвер і — вирішив Ентоні — зовсім не схожий на справжнього інспектора. Виглядав так, наче він зійшов зі сцени. Ще один живий приклад торжества мистецтва над життям.

Ентоні закінчив свою розповідь. Інспектор загорнув блокнот.

— Ну? — неспокійно запитав Ентоні.

— Ясно, як день, — сказав інспектор. — Це Петтерсонівська зграя. Провели багато вдалих операцій за останній час. Високий світлий чоловік, низенький темний чоловік і дівчина.

— Дівчина?

— Так, брюнетка, і дуже вродлива. Звичайно служить приманкою.

— Іспанка?

— Може, вона й видає себе за іспанку. Народилась вона у Хемпстеді... Так, тут все зрозуміло. Вона подзвонила вам, заговорила вас, здогадалась, що ви прийдете. Потім вона іде до старої матінки Гібсон, яка за винагороду надає свою верхню кімнату тим, хто не хоче зустрічатися на людях, — коханцям, ну, розумієте, в межах закону. Ви клюєте, вони привозять вас сюди, і поки один забиває вам баки, інший іде із здобиччю. Точно, Петтерсони, це їх метод.

— А мої речі? — неспокійно запитав Ентоні.

— Ми зробимо все, що зможемо, сер. Але Петтерсотти не простачки.

— Я бачу, — гірко сказав Ентоні.

Інспектор пішов, і тільки за ним зачинились двері, як пролунав дзвінок. Ентоні відчинив двері. За ними стояв маленький хлопчик із згортком.

— Вам посилка, сер.

Ентоні із здивуванням узяв її. Він не чекав ніяких посилок. Повернувшись з нею у вітальню, він розрізав мотузку.

Це був лікерний набір!

На денці одного з келихів він помітив маленьку штучну троянду. В його пам'яті виникла горішня кімната Керк-стріт.

"Ти мені подобаєшся, так, ти мені подобаєшся. Ти запам'ятаєш це, що б не трапилось, так?" Його погляд впав на машинку, і з рішучим обличчям він всівся за неї: "Таємниця другого огірка".

Його обличчя знову набуло мрійливого виразу. Шаль Тисячі Кольорів. Що ж було знайдено поряд з мертвим тілом? Страшний предмет, який пояснив усю таємницю?

Ентоні витягнув з машинки аркуш паперу і вклав інший. Він надрукував заголовок: "Таємниця іспанської шалі".

Хвилину чи дві він мовчки дивився на нього.

Потім почав швидко друкувати...